

REVISTA DE L'ASSOCIACIÓ CULTURAL

FENT CARRERANY

MARIA DE LA SALUT

ASSOCIACIÓ DE PREMSA FORANA
DE MALLORCA

Número 144

Any XII

AGOST, 1998

EL PATRIMONI CULTURAL DELS NOSTRES CARRERS, NOVA SECCIÓ DE BARTOMEU PASTOR.

EN AQUEST NÚMERO, EL CARRER DE SES CORBADES

Sumari

Editorial i sumari	2
Taula rodona sobre la història de Maria	3
El patrimoni cultural dels nostres carrers: Carrer de Ses Corbades	4
El camí de Na Pontons: llegenda històrica	8
El racó del poeta	9
Bullit de Notícies	10
Demografia. Telèfons d'interès	12
El temps.	13
Els contes d'en Lluc: Espera	14
Parenostres	15
A l'estiu tota cuca viu	16
Els justiciers (conte)	17
Carrerany Esportiu	17
Excursió al torrent de Pareis	20

FOTOGRAFIES:

Miquel Morey Mas
Joan Gual Bergas
Magí Ferriol Bauzà

PORTADA: Dues imatges del carrer de Ses Corbades

EDITORIAL

Ja hi som, l'agost ja és aquí. Molts de mariers i marieres que durant l'any tot just compareixen els caps de setmana s'instal·len aquest mes a Maria i fan vida entre nosaltres. La vida estiuenca té un altre ritme i això es nota. Tothom l'aprofita a la seva manera. Els més menuts es passen el dia al carrer, a la piscina, al camp de futbol o participant a les activitats esportives organitzades per a ells; ell Grup d'Esplai organitza la seva sortida anual; els joves organitzen el seu torneig de futbol; els més madrets allarguen el cafetet amb la partida de cartes i les tertúlies horabaixenques, quan el sol ja ha minvat d'intensitat i les ombres conviden a posar-se a la fresca. Fins i tot a les nits les escenes de la gent ocupant les voreres dels carrers prenent la fresca tornen a fer-se habituals i la Tercera Edat amb els seus ballets a la plaça reviu l'eterna joventut.

Imatges estiuenques que es poden complementar amb les imatges de les dones fent els enfilalls de tomàtiques de ramellet, que tan valuosos seran a l'hivern, les primeres sessions d'espolsar les ametles, i les figues agostenques que endolceixen les postres del mes.

Tot això fa bategar la vida estiuenca i ens ajuda a suportar la monotonia de treball de la resta de l'any. Però la vida continua i un poble no es pot endormiscar per molt que la basca de l'estiu hi convidi. Són moltes les coses que hi ha pendents i a les quals se li ha de donar una solució. El tema de l'aigua, per exemple. S'ha de cercar una solució definitiva que eviti els pegats foradats habituals. El problema de liquidesa de l'ajuntament que impossibilita unes inversions coherents i necessàries és un problema que ja s'arrossega de fa massa estona.

I passarem l'agost. I esperarem les Festes de la Mare de Déu que marquen la fita de l'estiu al nostre poble.

HAN PARTICIPAT EN AQUEST NÚMERO:

Bartomeu Pastor Sureda, Miquel Rosselló i Quetglas, Miquel Oliver i Roig, Joan Gual Bergas i Jaume Mestre Llompart

EQUIP DE REDACCIÓ:

Magí Ferriol Bauzà
Joan Gelabert Mas
Margalida Mas Vicens
Miquel Morey Mas
Onofre Sureda Ribas

EDITA: Associació Cultural FENT CARRERANY
Fax: 971-525585
Sant Miquel, 11 07519- Maria de la Salut
IMPRIMEIX: Gràfiques SIBA
Santa Margalida

La redacció de Fent Carrerany no es fa responsable de les opinions dels qui hi escriuen

Nº DEPÒSIT LEGAL: PM-457/1986

TAULA RODONA SOBRE LA HISTÒRIA DE MARIA

Dins de les Jornades Culturals i Esportives que els mesos de juliol i agost es vénen desenvolupant a Maria (i de les quals en tendreu una informació exhaustiva a la revista del mes de setembre, feta pels mateixos al·lots participants), el passat divendres dia 31 de juliol i organitzat pel Moto Club COP DE GAS s'organitzà una interessant taula rodona que comptà amb una nombrosa assistència.

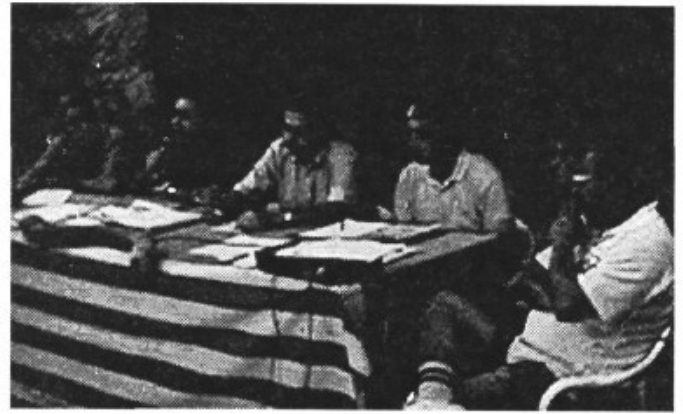
El tema, "La història de Maria", era prou llèpol per assistir a Ca'n Gaspar. Els ponents: l'historiador Antoni Mas de Santa Margalida, bon coneixedor de la història del

terme de Maria fins al Segle XIX, quan s'independitzà de Santa Margalida; l'historiador Bartomeu Pastor, el nostre cronista marier i prolix col·laborador de Fent Carrerany i el president de la Comissió de Cultura del Consell de Mallorca, Damià Pons.

A més d'ells tres, presidien la taula Enric Pozo, la Regidora de Cultura de Maria, Francisca Bergas i el moderador i organitzador Antoni LLuc Mas.

El primer a intervenir fou Antoni Mas, el qual féu un repàs a la història del nostre poble fins al XIX, parlant dels orígens del nucli urbà de Maria i del procés de separació del terme de Maria del de Santa Margalida. Va fer referència al llegat àrab: construccions i toponímia sobretot, i a la presència dels nostres avantpassats catalans i el que significà la seva conquesta de l'illa i la seva presència al terme de Maria.

Després intervingué Bartomeu Pastor, el qual parlà

de la tasca d'investigació dels historiadors: elements de la cultura material (construccions, restes, eines, etc), documentació escrita i fonts orals, com a eines de qualsevol investigació històrica ortodoxa i feta amb rigor. Parlà també dels orígens del nucli urbà i fixà una mica la seva morfologia. Es lamentà de la pèrdua de determinats elements que configuraven un nucli urbà molt característic.

A continuació intervingué Damià Pons, el qual parlà de la gran importància que per a la història global tenen els estudis locals i parcials i el considerable augment que aquests estudis han experimentat, tot vinculant-ho a

l'existència de la nostra universitat. Alhora parlà del paper del Consell de Mallorca a l'hora d'ajudar a la publicació d'aquests tipus d'estudis i monografies locals. Es lamentà que per a molts de joves el coneixement del seu propi entorn, és molts cops inferior al coneixement que

tenen d'àmbits més llunyans i exòtics. Per això és interessant treure a la llum tot aquest coneixement del nostre passat i fer-lo conèixer a les noves generacions. Només el coneixement del que som i hem estat pot conduir a una estima per les coses pròpies.

Una intervenció d'en Bartomeu Pastor sobre la pèrdua del camí de Montblanc com a camí públic, pèrdua de patrimoni en definitiva, mugué una certa discussió entre el públic assistent. Discussió que tengué una desafortunada intervenció del batle Rafel Oliver, quan per defensar-se de no sé quins atacs, contraatacà parlant de Fent Carrerany com a incitadora de la urbanització de Montblanc. Una relectura de les pàgines de la revista, quan es produí l'intent d'urbanització potser li refresqui la memòria i vegi, com d'unanimitat res de res, i de febre urbanitzadora gens ni mica.

La vetlada fou ben profitosa i molt interessant. Llàstima que no hi hagués massa públic jove entre els assistents, els principals destinataris de la investigació històrica.

EL PATRIMONI CULTURAL DELS NOSTRES CARRERS

Bartomeu Pastor Sureda

Cases, població, malnoms, arquitectura, curiositats...

CARRER DE SES CORBADES:

1. Presentació:

Començam aquesta nova secció històrica que constarà de mitja dotzena d'articles, on inclourem tota una mescla d'informació referida al carrer: origen i evolució, la gent i els malnoms a començament de segle XX, alteracions urbanes, detalls de les façanes i interiors...

2. Origen del carrer:

El topònim **Corbates** actual prové de la castellanització **Corbatas** (sic) que a la vegada no era més que una traducció errònia de **Corbades** (de corbes). El carrer, a part dels canvis estructurals, ha rebut quatre denominacions: Corbades (nom correcte i històric), Corbatas (segles XVIII i XIX), Gaspar Perelló

(s. XX) i Ses Corbates (actualment). El nom correcte hauria d'ésser **Carrer de Ses Corbades**.

El carrer, amb modificacions a partir de la construcció de la plaça d'es Pou, té l'origen al segle XVI-XVII, quan un caminó enllaçava son Puig (primer nucli de població) amb ses Rotes Comunes o de la Mare de Déu. Fins aleshores havia estat una pertinença d'es Pujolet, propietat del comte de Formiguera.

Posteriorment, al segle XVIII s'anà consolidant com a carrer i més endavant, també, com a carretera de Maria a Petra.

El topònim **Corbades** té el seu origen en les corbes existents. Es tractava de tres colzes: el de sa Verdera, el de ca madó Barrera-Gaspar Perelló i el de davant es molí.

Abans d'establir-se i de convertir-se en zona urbana era una porció d'es Pujolet, propietat del comte de Formiguera. Les cases, finsal segle XIX, estaven gravades amb alous i censals, que percebia l'esmentat comte.

Quan encara no existia la plaça d'es Pou (s.XX),

Corba de Sa Verdera, al carrer de Ses Corbades

el carrer de ses Corbades s'iniciava a *Sa Quintana* i acabava al *camí d'Abaix*.

3. Construccions, propietaris i malnoms:

De moment no tenim enregistrades el nombre de construccions existents al segle XVII i anteriors. Alguns detalls constructius que encara ara romanen a algunes cases (arcades, pous...) ens fan pensar que el seu origen es remunta al segle XVI.

Ja del segle XVIII tenim enregistrades un total de 19 cases¹, que aniran incrementant-se fins arribar a un total de 43 l'any 1913².

Al llistat de l'any 1799 només apareixen quatre malnoms: "*Marimón*", "*Pa-eixut*", "*Menor*" i "*Poll*".

Llistat de l'any 1799.

<u>Núm.</u>	<u>Llinatge</u>	<u>Nom</u>	<u>Malnom</u>
1	Bunyola	Antoni Lluc	
2	Mayol	Guillem	
3	Fiol	Catarina	
3	Tugores	Antoni	
4	Mas	Joan	<i>Marimón</i>
5	Mieres	Antoni	
6	Bunyola	Antoni	
7	Amengual	Francesca	
8	Ginard	Joan	
9	Font	Sebastià	
10	Riera	Joan	
11	Fiol	Antoni	<i>Pa-eixut</i>
11	Fiol	Antoni	<i>Menor</i>
12	Payeras	Antònia	
13	Bauçà	Maria	
14	Quetgles	Antoni	<i>Poll</i>
15	Ferriol	Joan	
16	Payeras	Bàrbara	
17	Mayol	Joan	
18	Mestre	Joan	
19	Carbonell	Jordi	

totes les famílies: *Llova, Fornera, Fiol, Murero, Maiol, Verdera, Cordat, Rumbo, Barrera, Mieres, Ginard, Bielet, Ferrer, de son Bacs, d'es Rafal, Peon, Madoneta, Paieres, Burguet, Moliner, Ferriol, Parrica, Blai, d'es Forn, Pelada, Pineda, Ros, Margeta...* Alguns d'ells inclús es repeteixen.

Llistat de l'any 1913.

<u>Número</u>	<u>Nom i llinatges</u>	<u>Malnom</u>
2	Magín Buñola Fons	<i>Llova</i>
4	Fca. Maria Bergas Mas	<i>Fornera</i>
6	Antonio Fiol Mas	<i>Fiol</i>
8	Juan Barceló Ramis	<i>Murero</i>
1	Juan Mayol Barceló	<i>Maiol</i>
10	Gabriel Cladera Llompard	<i>Verdera</i>
3	Jerónimo Ximenis Amengual	<i>Cordat</i>
5	José Vanrell Mas	<i>Rumbo</i>
12	Gaspar Perelló Nadal	<i>Secretari</i>

Ca sa Madoneta

Al llistat de 1913 ja hi figura el malnom a quasi

7	Jerónima Carbonell Carreras	<i>Barrera</i>	52	Francisco Frau Caldeny	<i>Pelada</i>
9	Antonia Mieras Gayá	<i>Mieres</i>	54	Guillermo Carbonell Carbonell	<i>Pineda</i>
14	Gabriel Ginard Mas	<i>Ginard</i>	58	Antonio Mas Mieras	<i>Mieres</i>
11	Gabriel Ginard Mas	<i>Biolet</i>	58	Antonio Lucas Mas Mieras	<i>Mieres</i>
13	Jorge Mestre Fiol	<i>Ferrer</i>	60	Miguel Mas Gual	<i>Ros</i>
-	Bernardino Matas	<i>De son Bacs</i>	62	Francisca Maria Mas Ginard	<i>Margeta</i>
16	Guillermo Matas y Matas	<i>Des Rafal</i>	64	Juan Roig Ribas	
18	Jorge Mascaró Gual	<i>"Peón"</i>	25	Catalina Buñola Fiol	
20	Juana Ana Carbonell Mas	<i>Madoneta</i>			
15	Miguel Payeras Jordá	<i>Paieres</i>		El carrer de Ses Corbades de l'any 1913 ha quedat escurçat tant per baix (sa Plaça des Pou) com per alt (es Pujolet, camí d'Abaix...).	
17	Lorenzo Mayol Barceló	<i>Maiol</i>			
19	Bartolomé Gayá Caldentey				
21	Juan Vives Perelló	<i>Burguet</i>			
22	Catalina Nadal Mas			4. Tipologia constructiva.	
26	Salvador Mas Fons			La tipologia constructiva fins a la dècada dels anys seixanta d'aquest segle havia estat poc modificada, si exceptuam el canvi del portal rodó pel rectangular, així com la introducció de la persiana i la canal de zinc.	
23	Felipe Oliver San-Martín	<i>Moliner</i>		Les façanes eren de pedra vista o arrebossada amb argila i de marès. Eren de dues altures (planta baixa i sala/sostre), portal d'entrada rodó (de mig punt) i posteriorment rectangular, finestrons sense persianes i gairebé totes tenien la païssa al fons (corral de la casa), entrant la bístia pel mig de la casa a través d'un empedrat. Exemples d'aquest empedrat encara els podem trobar a <i>can Rumbo</i> i <i>ca sa Madoneta</i> . El trespol llis estava fet d'una mescla de pols de tests i	
28	Juan Ferriol Ribas	<i>Ferriolí</i>			
30	Catalina Mas Torelló	<i>Parrica</i>			
32	Miguel Mas Bergas				
36	Jorge Mestre Jordá	<i>Ferrer</i>			
38	Francisca Ribas Font				
40	Bartolomé Payeras Seguí				
42	Rafael Bergas Sureda	<i>Blai</i>			
44	Margarita Mascaró Quetgls	<i>Des Rafal</i>			
46	Bernardino Bergas Mascaró				
48	Pedro Antonio Buñola Bgas	<i>Des Forn</i>			
50	Juan Mascaró Frau				

Cup de ca l'amo en Joan de Deulosal

Xalet i molí de Can Cotó

calç ben pastada.

Les cases abans del segle XX no havien tingut mai balcó o hivernacle i comptaven amb anelles o pedres foradades per lligar-hi la bística.

Resten també mostres dels parrals existents a les façanes de les cases. A *can Rumbo* encara podem comprovar els forats de les barres del parral a la façana.

Els portals no tenien persianes i el canvi de portal de mig punt al rectangular és de finals del XIX i principis del XX.

Al segle XX s'han introduït els canvis estructurals més significatius: *sa Verdera* (actualment *Sa Nostra*), *can Mieres*, *ca l'amo en Joan des Carreró*, *sa casa de son Bacs*, la construcció del xalet de *can Cotó*...

Estructures poc modificades quasi ja no en resten si exceptuam *es Molí*, *ca l'amo en Joan de Deulosal*, *ca sa Madoneta*, *cas Secretari Perelló*, *can Bielet*, *can Guillem "Roig"*... Encara es mantenen també portals rodons, segurament del segle XVIII i XIX sense modificar: *ca l'amo en Guillem Maiol*, *can Guillem "Roig"* i *es Molí*.

El carrer manté dues estructures aïllades, d'usos totalment diferents: *es Molí* i *el xalet de can Cotó*, dues construccions amb finalitats diferents però que remarquen dues èpoques. El *Molí*, segurament la construcció més emblemàtica després de l'Església dins

el case urbà, reuneix tota una sèrie d'elements arquitectònics que ens serveixen per reconstruir tot un període històric. A l'interior hem de ressaltar l'escala de caragol de marès. La seva data constructiva (1865-1875) el converteix en un dels molins de vent de més recent construcció a l'Illa. En canvi el *xalet de cas Manescal* és una obra de l'arquitecte Francesc Cerdó Rosiñol realitzada el 1949. Aquest mateix arquitecte era l'autor de l'abeurador de Sa Plaça.

En l'actualitat el carrer té un ús quasi exclusiu d'habitatge encara que manté alguns negocis familiars.

Per concloure voldríem afegir que si bé es tracta d'un carrer difícil de recuperar totalment, sí que encara ara hauria de fer-se el possible, per part de les autoritats competents, per ajudar a mantenir algunes construccions i detalls del carrer: alguna voravia de pedra, escupidors, arcades interiors del segles XVI i XVII, voltes de celler, façanes, trespols, empedrats...

Notes:

¹ Antoni Mas i Bartomeu Pastor: **Maria a les darreries del segle XVIII: Urbanisme i població.** *Fent Carrerany*, 133. Setembre, 1997.

A.M.S.M. 1836/2. Any 1799.

² Arxiu Parroquial de Maria. **Lista para la suscripción de las obras de la Iglesia.** Año 1913.

EL CAMÍ DE NA PONTONS: Llegenda històrica

El camí de Na Pontons és camí de llarga història. Auriolada de fantasies llegendàries enllaçà la seva ruta des de les muntanyes d'Artà, de blavor llunyana intangible, fins a la Serra de Tramuntana, als peus de la Moreneta mallorquina, passant per la plana fructífera de sa Pobla.

Perfumada de segles arriba als nostres dies. Quan es feia possible encara entreveure dins la foscor etèria del temps, una noble senyora de l'aristocràcia nostrada, no se sap bé de quina de les set cases, partia cada diumenge de bon matinet des d'Artà i transitava aquell camí colcant una somereta amb beasses, fins arribar a l'oratori de Sant Miquel de Campanet a temps d'assistir a missa. Complida la llarga devoció, altra vegada, somereta amunt, somereta avall, s'esfumava solenne i paulatinament la figura fantasiada de la gran dama. Li deien "Na Pontons". Era aquesta la llegenda del Pla: la nostra llegenda. En els pobles de muntanya feien pujar terres amunt la somereta cap al cor de la serralada, camí que no deixa fins a la santa casa de Lluç. Allà acabava el camí.

De l'oratori de Sant Miquel prenia camí amunt, cap a Caimari, alqueria del peu de la muntanya, propietat aleshores d'en Francesc Sacoma. Allà parava la bèstia i amb ella la senyora. No gaire enfora de les cases adquirí una parcel·la, hi enfondí un pou amb corriola de fusta, corda i poal d'estany. Vora el pou posà una porxada, unes piques i uns abeuradors. Era voluntat d'aquella dama magníficent, que dins aquell clos hi poguessin trobar refrigeri els romers de Santa Maria de Lluç; refresc de l'aigua del pou, abeuradors per les bèsties, piques per rentar, quan es feia precís i, en definitiva, per reposar el temps convenient de la cansívola dieta. Si el temps era insegur o es posava d'aigua, els romers tendrien refugi davall la porxada.

Encara avui existeix el pou, el pou comú que coneixen per Caimari. Del porxo, piques i abeuradors sols no en resta memòria, llevat d'algunes velletes que altre temps filaven cançons i fantasies. I més encara, algú sabia contar-nos a cau d'orella d'aquell viador malfadat que es féu seva aquella heretat donada als pelegrins de Santa

Maria de Lluç, per la generositat de la gran senyora llegendària, anomenada "Na Pontons".

Arribava a Lluç, la devota artanenca, estones a peu, estones a damunt la somereta. Descalçava, buidava les beasses d'ofrena votiva i feia la seva pregària. Per qui pregària?

Per espai de tres dies i tres nits romandria al Santuari, era gràcia de Maria. Altra vegada, saturada de devoció mariana, muntanya avall, el camí de "Na Pontons", el seu camí l'acompanyaria a la seva llar d'Artà.

Cada any es repetiria la romeria. Era una promesa. Aquella senyora l'acompliria sense desfallença.

Ni seria lícit a la meva infantívola curiositat, preguntar qui seria aquella dama que podia gastar salut, temps i diners per un camí tan llarg fet a la seva despesa; això queia dins el misteri.

Més el camí de "Na Pontons" subsisteix encara, malgrat que ja no hi transiti la somereta de beasses, ni la noble senyora "Pontons". Qui sap si algun dia la trobaríem a la senyora de les beasses? Segurament ja envellida i macilenta, de genolls davant la moreneta en èxtasi de gratitud i amor, fent un miracle, perquè desapareixi la fam del món i que hi hagi pau per tot.

Miquel Rosselló i Quetglas
Inca, a 1 d'Agost de 1998

EL RACÓ DEL POETA

Poema dedicat al director de la Revista Fent Carrerany, don Magí Ferriol Bauzà

El dia de Sant Magí; Sonet

El dia denou d'agost és vostre sant,
era un predicador que molt valia,
va anar per tot el món i Alexandria,
a Roma era conegut i molt important.

Senyor Magí, vós feis honor a la família
seguint el vostre ofici d'ensenyant
dins vostre llar hi regna l'alegria
d'una guapa senyora i dos infants.

El qui vos vendrà a felicitar amb harmonia
destapa una botella de xampany,
molts d'anys, Magí!, jo te daria.

Vostra vida sia amor i poesia
comprensió i alegrança d'un bell cant
tornaré l'any qui ve, si som viu, en aquest dia.

Inca, 2 d'agost de 1998
El vostre amic
Miquel Rosselló i Quetglas

Poema a Don Bernat Quetglas Sunyer "Es padrí des Pla", pel premi que ha guanyat de poesia glosat de Palma.

I

Sempre vos recordarem
com una bona persona
a vós i sa vostra dona
dins nostre cor vos durem.

II

Vós sou un bon glosador,
perquè ho heu demostrat,
ho heu estat, premiat,
amb una copa i un milió.
Tota sa població
tots vos han felicitat
i ara fareu d'estufat
per Maria i per Ciutat
remolcant es butxacó.

III

Mestre Bernat jo voldria
que visqui fins als cent anys
per escriure poesies
amb amor i energia
junt amb els vostres companys.

Un amic que vos aprecia
Miquel Rosselló i Quetglas
Inca, 30 de Juny de 1998

Poema dedicat a Francisco Molinas des Carrer de Sa Tanca, que va fer sa carrera a França. És un amic que estim molt i que està molt greu. Que la Mare de Déu li doni les més grans benediccions.

I

Francesc no oblidaràs
que eres un gran companyó,
un record de mi tendràs
i pensa amb Déu nostre Senyor
que és llarg el camí que fas.

II

Ets un home intel·ligent
i de gran categoria,
tot el poble de Maria
en té un gran sentiment
i que el santíssim sagrament
te doni amor i més vida.

III

T'estima molt en Joan
i també na Magdalena
sempre per tu pregaran
i un record per tu tendran
duraqnt molts d'anys amb tendresa.

IV

Dins França vares lluitar
amb molta i gran energia
i els milions que vares guanyar
Francesc, no te bastarà
per donar-te nova vida

V

Molt te vares divertir
amb el Peugeot que tenies
anaves amb dues fadrines
que jo també hi vaig venir.
Ho eren com un poncí
de tan guapes i tan fines.

VI

Llavors te vares casar
amb una gran llubinerera
i ara en el cel t'espera
i t'hi podràs tornar ajuntar,
enc què no anassis molt d'ella,
i si vos ho arregla Sant Pere
tot es podrà perdonar
i viure una nova primavera.

Miquel Rosselló i Quetglas
Un amic que t'estima
Inca, 2 d'agost de 1998

BULLIT DE NOTÍCIES

XIè FESTIVAL DE MÚSICA CLÀSSICA DE CURA-MANCOMUNITAT DEL PLA DE MALLORCA.

Com cada any en arribar aquestes dates arriba a les nostres contrades, les terres del Pla de Mallorca, el Festival de Música Clàssica de Cura, que al llarg dels mesos d'agost i setembre cada diumenge omplen de música un poble de la comarca. Per si estau interessats a gaudir d'aquest plaer, aquí teniu el calendari:

Dissabte 15 d'agost a les 21'30h. a l'Església Parroquial de Llubí:

Orquestra Simfònica de les Balears
Josep F. Palou (flauta)

Diumenge 23 d'agost a les 21'30 h. A l'Església Parroquial d'Ariany:

Orquestra de cambra i violoncels Adelaide Ensemble.

Diumenge 30 d'agost a les 21 h. a la Plaça de la Constitució de Sant Joan:

Barcelona Jazz Antic (Dixieland, Nova Orleans)

Diumenge 6 de setembre a les 21 h. a l'Església Parroquial

de Costitx:

Joves Intèrprets de Mallorca

Ramon Andreu (violí) i M. Josep Plomer (piano)

Da Càmera 3: Maria Àngela Riera (flauta), Gabriel Oliver (clarinet), Maria A. Gomis (piano).

Diumenge 13 de setembre a les 20 h. Al Santuari de Cura:

Música medieval mediterrània.

Joi de Trobar.

JORNADES CULTURALS I ESPORTIVES A MARIA.

Al llarg del mes d'agost continuen els actes de les Jornades Culturals i Esportives. A més dels tallers als quals vos hàgiu inscrit, podeu assistir als següents actes:

Dissabte dia 8 d'agost a les 21'30 h. A Can Gaspar presentació del llibre "Les Races Autòctones a Mallorca".

Diumenge dia 9 d'agost a les 19'30h. A Sa Plaça, Mostra de cuina. I a les 21'30h. Ball de Bot.

Dissabte dia 15 d'agost a les 21'30h. Ball de sala a Sa Plaça amb orquestra.

BULLIT DE NOTÍCIES

Dissabte dia 22 d'agost a les 19 h. Partida gegant d'escacs a Sa Plaça.

Dissabte dia 27 d'agost a les 21'30h. Taula rodona sobre medi ambient i recital de música a la Plaça de l'església.

LES CASES DE SON ROIG EN VENDA

Segons es pot sentir darrerament pel poble, les cases de Son Roig estan venals. Però han pujat molt de preu, si fa uns 10 anys es varen vendre per uns 20 milions de pessetes, ara en demanen més de 100 milions. Ja podem dir que Maria va deixar perdre en el seu moment una de les joies del poble, perquè fa deu anys sí que era assequible per a un ajuntament com el de Maria, però...?

Ja ho veurem, potser el pròxim propietari sia ros, de pell blanca i pagui amb marcs, és el que s'usa actualment, què hi farem.

EL BATLE DE MARIA DIU QUE FENT CARRERANY PROMOCIONA URBANITZACIONS.

Al llarg de la Taula Rodona sobre la història de Maria que es va fer el passat dia 31 de juliol a Can Gaspar, el batle de Maria, Rafel Oliver, per tal de defensar-se sobre les responsabilitats de l'ajuntament sobre l'estat actual del Camí Vell d'Artà, va començar a fer demagògia i a embullar troca com a bon professional de la política que és (té sou de batle, de president del LEADER II i dietes) i per llevar-se responsabilitats que ningú no li havia atribuït, va dir, entre d'altres coses, que Fent Carrerany en lloc de dedicar-se a promocionar urbanitzacions podria haver reivindicat la titularitat pública del Camí Vell d'Artà.

Quan se li va demanar que aclarís aquest punt de la promoció urbanística de Fent Carrerany, no va saber que dir i va negar el que havien sentit tots els assistents a l'acte. Senyor batle, així no anam, embullant fil i posant falsos testimonis.

PODEU COMPRAR LES CAMISETES I GORRES DE FENT CARRERANY A LA PAPERERIA DE SES CORBATES.

Si voleu adquirir les camisetes o gorres que Fent Carrerany ha fet per a l'estiu, ho podeu fer a la Papereria de Ses Corbates. El preu de les camisetes és de 800

PTA i el de les gorres a 350 PTA. Si voleu anar a la darrera moda, compreu camisetes de Fent Carrerany i gorres per aturar el sol.

Així era Cas Metge Monjo, abans de la reforma

VENDRÀ EL REI A MARIA???

Aquests dies s'està rumorejant que al llarg del mes d'agost la família reial té previst venir a sopar a Ca's Metge Monjo. No hi ha res confirmat i tot sembla que són rumors sense fonament que corren pel poble, però n'hi ha que diuen que ja han vist escoltes fent escorcolls per la zona.

NEGOCI PARTICULAR I MOLÈSTIES ALS VEÏNATS

Continuant amb el restaurant de Ca's Metge Monjo, els veïnats comencen a estar preocupats per la falta de control dels assistents a l'establiment. Els divendres i dissabtes a la nit, a més dels habituals renous dels cotxes aparcats als voltants del restaurant, se li ha d'afegir els comentaris, crits, tocades de botzines i renous desmesurats amb què els clients obsequien els veïnats fins ben bé passades les dues de la matinada. No estaria gens malament que es fes alguna cosa al respecte per part dels propietaris del local. Els guanys d'uns no poden convertir-se en molèsties per als altres.

ENTREVISTA A MIQUEL ROSSELLÓ.

A la revista "Inca revista" del passat mes de juliol hi surt publicada una entrevista al nostre col·laborador habitual Miquel Rosselló on fa un repàs de la seva vida i conta alguna anècdota ben sucosa sobre la seva vida que es veu que va ser ben intensa.

DEMOGRAFIA

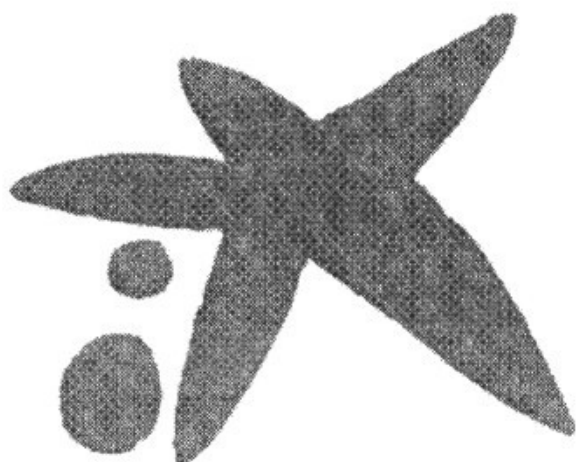
ENS HAN DEIXAT:

Pere Antoni Payeras Gual, va morir el passat dia 8 de juliol a l'edat de 49 anys. Vivia al carrer de Sa Raval, número 113.

Apol·lònia Artigues Carbonell, morí el passat dia 11 de juliol a l'edat de 86 anys. Vivia al carrer Lluna, número 13.

Que descansin en pau.

"la Caixa"

OFICINA DE MARIA DE LA SALUT

TELÈFONS D'INTERÈS:

AJUNTAMENT	971525002
FAX	971525194
UNITAT SANITÀRIA (cita prèvia)	971525594
APOTECARIA	971525020
ESCOLA DE DALT (telèfon i fax)	971525083
ESCOLA DE BAIX	971525252
LOCAL TERCERA EDAT	971525564
PARRÒQUIA	971525033
GESA INCA: AVARIES	971880077
BOMBERS	085
HOSPITAL MANACOR Informació	971847000
Urgències	971847060
Cita Prèvia	971847100
AMBULATORI D'INCA	971502850
URGÈNCIES A TOTAL'ILLA	061
SON DURETA (Centraleta)	971175000
AMBULÀNCIES S.S. (Inca)	971502850
AMBULÀNCIES	971200362
RECAPTACIÓ TRIBUTS CAIB (Inca)	971505901
ADMINISTRACIÓ D'HISENDA (Inca)	971505150

HORARIS:

AJUNTAMENT:

de 8'30 a 15 hores.

APOTECARIA:

Matí: 9 a 13 hores.

Horabaixa: 16'30 a 20'30 hores.

UNITAT SANITÀRIA:

de 9 a 15 hores.

BIBLIOTECA:

Dimarts, dijous i divendres: de 18 a 20 hores.

Dimecres: de 17 a 20 hores.

Dissabtes: de 10 a 13 hores.

LÍNIA MARIA-PALMA:

Sortides Maria: 8 i 15 hores. (15 h. Dissabtes no, Festius sf)

Sortides Palma: 13 (dissabtes, 14 h) i 19 hores. (Festius, 19, 15 hores)

LÍNIA INCA-MANACOR:

Cap a Manacor: 12'30 i 19'55 hores.

Cap a Inca: 9'40 i 18'50 hores

LÍNIA MARIA-HOSPITAL-MANACOR:

(De dilluns a divendres)

Sortides Maria: 7'55, 10'30 i 14'45 hores

Sortides Manacor: 11'05, 13'35 i 18 hores

PUNT D'ATENCIÓ CONTINUADA DE SINEU:
Carrer Ponent, número 3.

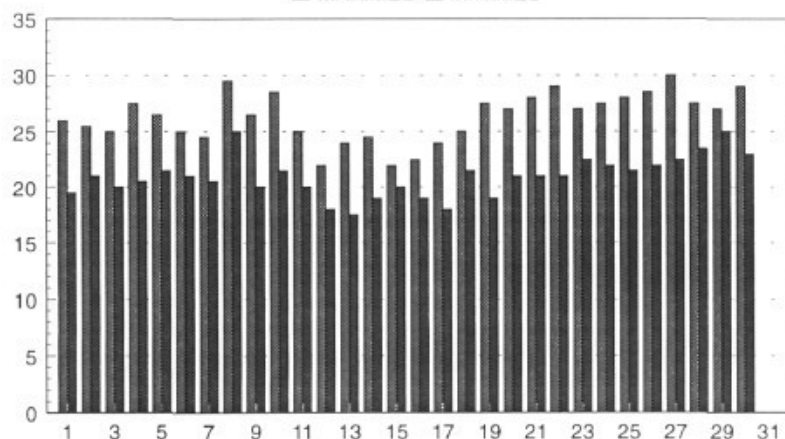
- Per demanar hora al servei de Pediatria heu de cridar de 8 a 14 hores al **855043**

- Per urgències, a partir de les 15 hores heu de cridar al **520292**

- Preparació pel part, postpart, control de gestació i informació sobre anticonceptius heu de cridar al **236624**

El temps MES DE JUNY

■ MAXIMES ■ MINIMES

PLUVIOMETRIA

Dia 5 6l.

TOTAL: 6 LITRES

Temperatura Màxima
30 °C (Dia 27)

Temperatura Mfínima
17'5 °C (Dia 13)

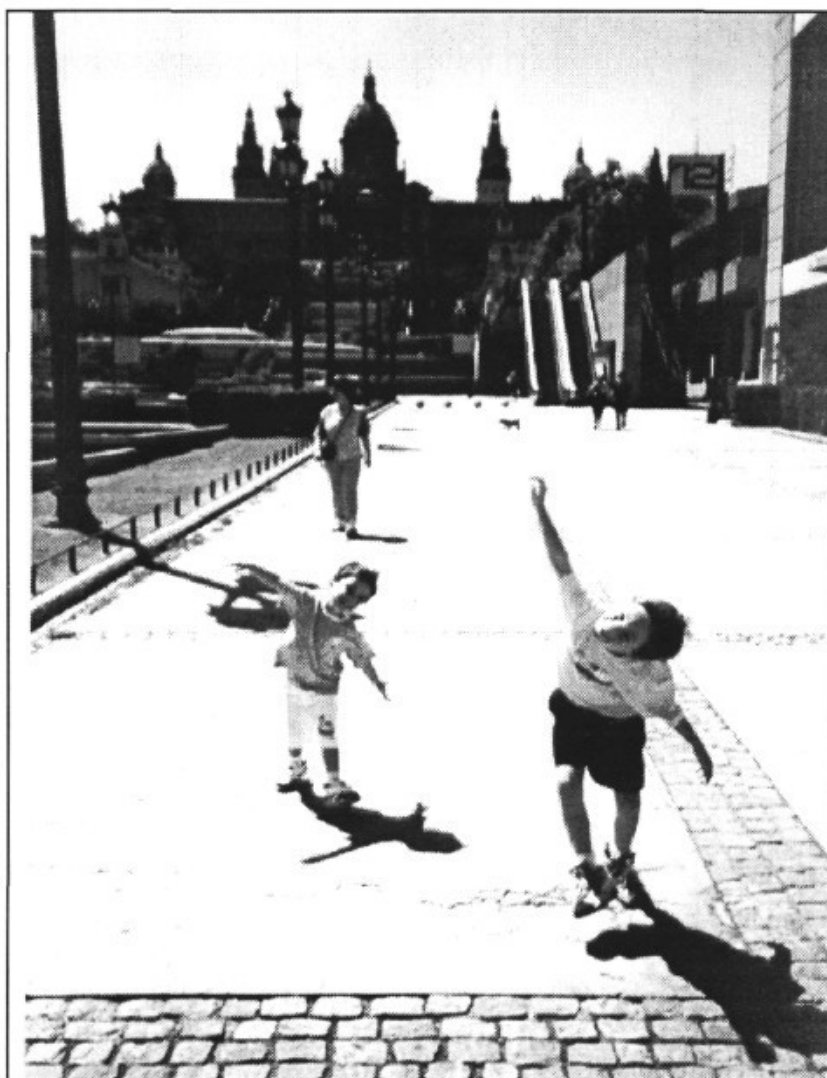
Temperatura Mitjana
23'56 °C

Mitjana Màximes
26'28 °C

Mitjana Mfínimes
20'85 °C

De Viatge, amb *Viatges Martel*

Viatges Martel sortejarà un viatge per a dues persones, entre totes les fotografies recents de viatges publicades a Fent Carrerany al llarg del 1997.

9.- En Pere i en Bernat Mas Quetglas, davant el Palau de Congressos de Montjuic, a Barcelona

ELS CONTES D'EN LLUC...

«Espera»

S'havia enamorat no sols dels seus gestos i de les seves paraules sinó també de la seva manera d'esser i del que ella representava. Sí, en Biel s'havia enamorat bojament de la seva professora de llatí, però el seu enamorament era més que res platònic perquè, atacant-se l'autoestima, pensava que qualsevol tipus de declaració seria una temptativa frustrada en el millor dels casos i una decebuda, com una coça en el cas més lògic i normal. Per això el seu enamorament resultava una mena de transferència que combinava dues necessitats: la de mare i la de sexe.

En les dues necessitats -pensava en Biel- formarien un bon equip si ella seguia jugant el rol de bona professora i ell el d'alumne aplicat. Segons ell, ella el jugava a la perfecció i, per adonar-se'n, bastava mirar en els ulls devots d'en Biel que espirejaven amor pertot arreu quan ella explicava a classe les declinacions i conjugacions llatines. Després a ca seva somiava que la tenia a prop i mentalment -tal i com si la festejàs realment- programava situacions definitives de parella com eren el casar-se i el tenir fills. En Biel no s'adonava que la seva ment començava a emmalaltir-se de fuita de realitat, però la meta en aquest cas ben bé valia l'esforç de la cursa. No li quedava més remei que declarar-s'hi si volia fer realitat les seves cabòries. Aquesta era sens dubte la primera passa del camí.

Fins quan aguantaria sense declarar-s'hi? Ja estava bé de platonisme en estat pur. Convenia pensar positivament i creure que els assumptes de l'amor eren com els dels toreros: te'n podies endur de la feina siulades i en el pitjor dels casos una «cornada», però també te'n podia endur, per la mateixa regla de dos, aplaudiments i fins i tot algun trofeu.

Creient-se aquesta filosofia de toros va decidir posar fi al seu platonisme. Li escriuria un poema amorós a l'examen de fi de curs que seria una declaració en tota regla. Aquesta vegada no es deixaria endur pels escrúpols del qui pensa en negatiu ja des del punt de partença. Ho faria i prou.

Va arribar el dia de l'examen i en Biel en lloc de fer-lo va decidir aplicar el temps a plasmar la seva inquietud amorosa amb un poema que era el que realment li picava. L'examen devora l'amor era quelcom insignificant perquè si l'amor -segons ell- podia moure muntanyes, l'examen només tenia per fi la nota.

El poema de l'examen es titulava «Desanat d'amor» i deia:

«L'ànima ja no combrega amb el vol nu ni el cos cerca una altra forma perquè t'he edificat des de mi ara que no em bast sol. Tenc la veu que ressuscitares i cerc amb l'esguard més paraula que sigui tu. Només resta el que no tenc quan la brúixola s'ha romput de tant de plorar-te. Les sabates no caminen espai del teu univers perquè em perd en el laberint del sintagma. Rompria la distància amb força salvatge i xerrant-te amb el fetge et diria que ets meva i que jo no som ningú si no som teu i que em mor de ganes d'esser tu per trobar-me i que et besaria i que em moriria besant-te.»

«Alea iacta est», «serà el que Déu voldrà» es deia des de la satisfacció del qui dóna la primera passa per una cosa que aconseguir-la és gairebé com tocar el cel. Estava realment content per la valentia que havia tengut, i no tenia cap mena de remordiment de consciència d'haver-ho fet.

Va arribar el dia de la nota i la professora va dir amb l'èmfasi més normal: «Biel MORAGUES, notable».

O bé la professora no s'havia llegit l'examen o bé volia prendre-li el pèl. La cosa quedà en «notable» i en Biel no sabia si riure o plorar. Havia de decidir entre enviar-li una altra carta o en canviar de referent el seu amor. Va decidir finalment que en el futur s'enamoraria d'una persona més assequible que en cas de casos almanco tendria la dignitat de llegir-se els exàmens finals.

Lluc.12.6.98

«Parenostres»

En pensar en desagradables records o en deformar la realitat amb idees malaltisses resava un parenostre que indefectiblement els atenuava oblindant-los. No volia embrutar la vivència anímica amb obsessions que eren el resultat dels desenganys, del pensar en negatiu i de l'estar sempre a la defensiva.

Per ell resar no era un símptoma inequívoc d'esser "beato" sinó una forma de salvar-se de la locura. En resar creia que les neurones s'afermaven amb energia positiva, i, en conseqüència era més fàcil pensar positivament.

Veia la seva ment com un arxiu sobre el qual havien tirat litres i litres de cafè o com un cendrer ple de lloques i cendre que aleshores havien de menester netejar. Per netejar-la calia oblidar a partir de no veure el món amb pessimisme. Els parenostres l'ajudaven a fer-ho.

Volia que totes les idees es caracteritzassin per la cordura més sana. Per això es deia per a creure-ho fermament que estava bé de pel·lícules amb interpretacions excèntriques de bons i dolents, que ja estava bé de la passió pel futbol pesseter i que ja estava bé de diaris amb xafarderies que no valien l'aixecar del terra. Volia creure que calia aprofitar el temps en coses que el construïssin com a projecte encara que de moment

no les tenia però amb els parenostres tenia un punt de partida més que vàlid.

S'havia adonat de la inutilitat de moltes cabòries ara que tenia quaranta anys i ansiava amb totes les forces canviar de costums, d'afeccions i de forma de pensar. Hi era a temps...

La primera passa que havia de donar era la de canviar de feina, perquè era un docent que tenia assumit que l'ensenyament consistia en determinar qui era bo i qui era dolent amb una simple nota. L'educació era per a ell com triar el gra de la palla amb el problema que ell fent de professor s'havia convertit en palla i li calia una reconversió. Sabia que el canvi de feina exigia qualche cosa més que parenostres però faria el que fos necessari per a estar content amb si mateix. La meta ben bé valia esforç, constància i parenostres.

Ara que ja tenia quaranta anys era ja més que hora de no deixar-se endur per la primera inciativa que li venia al cap, i aquesta del canvi de feina n'era una, madurada a través de la reflexió intensa que no suposava ni molt manco la incorporació a una moda d'un moment. Era la reflexió feta sobre dotze anys de feina en què no havia trobat ni la gratificació merescuda ni la satisfacció esperada.

Per començar amb bon peu calia l'actitud rebel del qui no es conforma amb les pors inculcades ni amb les conveniències socials. Havia estat professor, era fill de la classe treballadora i s'adonava que només devia a l'ensenyament rebut el fet de poder oblidar amb parenostres. Els parenostres eren la seva droga però el que no tenia tan clar és si es guanyaria el cel exclusivament amb parenostres.

Lluc 25.VI.98

A L'ESTIU TOTA CUCA VIU

Mirau que m'ho he proposat de vegades això de passar-me tot l'estiu sense obrir un diari, sense escoltar la ràdio o mirar la televisió: si de cas el Tour de França (un vici confessable i que ja ve d'antic) i poqueta cosa més. Però no hi puc fer res. És superior a mi. Som un lector compulsiu i si puc tenir encesa alhora la ràdio i la televisió, molt millor. I és clar, passa el que passa. Empatx segur! Emprenyada segura! I la tranquil·litat estiuenca en orris.

I el més fotut de tot és que a aquestes alçades ja no hauria d'estar gens ni mica sorprès i m'ho hauria de saber tirar a l'esquena. Però no! Els de sempre, aquells que proclamen l'espanyolitat/universalitat del seu pensament i acció política, alhora que batien els altres (nosaltres) de nacionalistes/localistes/cavernícoles, ja ho sé que no callaran mai. Els que m'emprenyen de debò, són els que disfressen aquests pensaments amb l'aurèola de progressime, de solidaritat (refusen dir-se espanyolistes), mentre ens cataloguen de sectaris, de retrògrads, de voler mantenir privilegis i que a l'hora de la veritat són tan fariseus i intransigents com els altres.

Als Aznar, Álvarez Cascos, Rajoy, Matas, Vidal-Quadra de sempre i als Borrell, Rodríguez Ibarra, Peces Barba de torn (amb tots els matisos que vulgueu), ja els coneixem. Ja sabem la valoració que els mereixem aquells que no volem ser menys que ells. Ja no els faig cas. Els que he dit que em molesten més són aquells que disfressen el mateix discurs amb tesis intel·lectualistes. A l'eximi Savater, al provocador Pérez-Reverte (com el juga de bé el seu paper de provocador!), als babelians, etc, ara hi podem afegir dos "intel·lectuals" teòricament asèptics i objectius: l'Eduardo Jordà (el col·laborador del Diario de Mallorca) i Julián Marías (una de les veus literàries més interessants de la narrativa espanyola actual).

El primer d'ells, en un article memorable al Diario de Mallorca, i amb motiu de les desfilades orangistes per barris catòlics, tengué la mala llet (no crec que es pugui parlar d'ignorància per molt que visqui fora de Mallorca) de comparar aquestes desfilades dels protestants, amb una desfilada d'independentistes mallorquins per barris com Son Gotleu, ple sobretot de gent procedent de la darrera immigració. D'això se'n diu girar la truita! A l'hora de mesclar reivindicacions polítiques, amb demagògia social, el nostre amic Jordà resulta ser un embolicador de primera categoria. Quina mala bava! Afortunadament, pocs dies després, una irlandesa de naixement, Cathy Sweeney, i mallorquina per voluntat, li posava les coses clares, en una carta al director que no podia suplir, però, el mal fet. Si el que volia era fer un paral·lelisme amb el cas irlandès millor hagués estat parlar de desfilada d'irreductibles espanyolistes per qualsevol poble de la Part Forana, cridant

consignes i recordant-nos la nostra condició de "súbdits" espanyols.

I el segons cas, el de Julián Marías en la revista El Semanal del Diario de Mallorca, no sé com catalogar-lo. Quina habilitat la seva!. Parlant de Babels i babelians recordava el mite de la torre i els motius bíblics de la seva creació. Fou l'orgull, l'intent d'assolir privilegis, allò que motivà el càstig diví. És clar, la separació, la disgregació, debilità els intents dels homes per assolir el paradís (el poder?) en vida. I què se'n derivà en conseqüència? La diversitat. Quin gran tresor! Quina lliçó d'exegesi bíblica més sibil·lina. I la moralina final: ja que a les terres de parla catalana n'hi ha més d'una de llengües (manifestava clarament que no volia entrar en "absurdes polèmiques" sobre la via de penetració de les llengües), és absurd arraconar aquella que precisament ens uneix, aquella que ens dona universalitat i ens projecta al món. Que pobres, miserables i reaccionaris que seríem si així ho féssim! Pobres provincians!

I la traca final. La "Declaració de Barcelona". Tres partits, el BNG, el PNB i Convergència manifesten en una declaració conjunta les ganes de refer l'estat a partir d'una estructura confederal. Creuen que el model autonòmic pactat just després de la mort del dictador i que serví per tirar endavant en un moment complicat, no ha solucionat l'encaix dels territoris no castellans en l'estructura de l'estat. Creuen arribada l'hora de fer aquest encaix a partir de la unió d'iguals i no a partir de la cessió de poder per part d'una de les parts a les altres. Què moderats que són! No volen trencar res, només demanen replantejar el tema de la cessió de poder. Que si centrípete, que si centrífuga! Quina repassada que els donen! Els en cau de per tots costats. Tant del PP i el PSOE, com d'EU. Acusacions de terroristes al PNB, acusacions de castristes al BNG, acusacions de traïdors als convergents. Els ideòlegs pepistes espantats pel que hi fan els convergents amb aquests companys de viatge, el Borrell preocupat per la desaparició d'Espanya, l'Anguita parlant, com sempre, del mercadeig català. I nosaltres?, em demanjo. On encaixam en tot això? On deuen haver situat Mallorca en aquest batibull? Quina indefinició i misèria la nostra, si el partit amb més pes polític de la nostra terra, té una visió tan fragmentada i regionalista del país.

Mentrestant els principals mitjans d'informació espanyols ja tenen els seus corresponsals a Mallorca per donar compte de les proeses dels VIPs habituals.

Si això no és guanyar-se el cel en vida, poc hi manca. Quin estiu!

Joan Gelabert i Mas

ELS JUSTICIERS (Conte)

En un lloquet del Pla de Mallorca, del qual un no es pot oblidar, segons conten els més vells, en temps no molt llunyans hi vivia (no convivia, ja que conviure és com tots sabem viure plegats, civilitzadament, en germanor, respectuosament, perdonant, transigent i estimant) un individu que no reunia cap d'aquestes condicions. No transigia mai en res. No tolerava ni perdonava. Solament ell tenia raó. Només ell caminava en línia recta. per exemple: si una gallina botava al seu corral, en lloc d'avisar l'interessat, l'arruixava de mala manera si és que no prenia mesures més dràstiques. Si per coses nímies es veia obligat a sostenir una discussió amb algú, com fos el cas d'algun veïnat de les seves terres que llaurant entràs un solc dins del seu bocí, o per qüestions de fita mal col·locada, un pam aquí o enllà, o si el ca del davant lladrava massa a deshores, o si el rector tocava les campanes massa dematí, el nostre protagonista, conten, sense esperar la possible entesa que se'n podria derivar d'una amigable i civilitzada conversa, el que solia fer quasi sempre era "tocar els atapins" cap a ca'l missèr, i a pledejar. No s'aturava a pensar si tendria o no raó. No meditava si ell en alguna ocasió podria haver caigut en el mateix descuit o falta. No. Com que ell sempre anava dret, bé i amb la veritat absoluta, no pensava —per pensar s'ha de tenir... Tant era així que fins i tot pretenent tenir bo, deien, enllepolia, més ben dit volia enllepolir els professionals (com si els missèrs necessitassin cam empenta).

—Aquí voldria fer una confessió particularíssima: mai no he pogut entendre, mai m'he decantat, mai he exaltat això de tenir bo. Serà que és bo, tenir bo?

Com no podria ser d'altra manera, el judici del poble (el poble sempre serà savi) respecte del nostre protagonista no podria ser altre que el d'acudir a la misericòrdia, ja que no a la indiferència per la seva acció pertorbadora, empenyativa, obstaculitzadora de resultats perniciosos per a molts dels que amb ell tractaven. El seu comportament,

conten, el dugué a la indisposició amb tots els qui el tractaren, familiars, veïnats i gent d'enfora. QUE TRIST HA DE SER AIXÒ! I no menys trist és haver de dir que se'n va anar d'aquest món sense conèixer la felicitat, en un dia boirós obscur i ennuvolat, acompanyat en silenci pels veïnats que recordaven penosament aquell germà que no havia gaudit de l'amistat, la companyonia, l'amor, la simpatia, que no havia sabut apreciar el valor d'una mà amiga, l'ajuda d'un bon veïnat, el valor d'un consol. Us imagineu la vida d'un individu així? Un ésser humà que ho agafa tot "per la tremenda" Un home que anava al jutge com anar al cafè, a missa, al bany o al dentista. Un home que disfrutava molestant el germà proïsme, que empenyava per empenyar. Us feis una idea de la quantitat de dolenteria, de maldat que hi ha d'haver en el cor d'una persona per obrar d'aquesta manera? Essent tan noble, tan senzill, tan d'amics, tan de persones, seure's envoltant una taula i conversar, disposats a transigir el que sigui necessari fins arribar a un acord? Però, desgraciadament, pel que s'ha vist hi ha gent de tota classe en aquest món. Hem de demanar que Déu ens alliberi d'aquests JUSTICIERS; d'aquests que solament ells tenen raó. Serà que no són coneixedors de la maledicció de la gitana, aquella que sentència: QUE TENGAS PLEITOS Y LOS GANES ?

Amics meus: l'estiu ens duu a divagar viatjant fantasiosament pel món irreal i imaginatiu. Avui aquesta imaginació m'ha duit a plasmar aquest CONTE llegendari, on no es pretén més que entretenir les vacances estiuenques, sense negar, però, que alguna cosa hi podria tenir a veure la influència d'aquelles bruixes que el germà "galego" comenta quan diu: "EU NON CREIO EM BRUIXAS, PERO HAI-LAS, HAI-LAS".

Fins una altra. Vos saluda.

Miquel Oliver i Roig

Maria, 22-VII-98 (Santa Maria Magdalena)

CARRERANY ESPORTIU

I CAMPUS DE BÀSQUET

A mitjan mes de juliol es va celebrar al Poliesportiu Municipal el I Campus de Bàsquet per a joves. Com a director i professor del campus vàrem tenir, ni més ni manco que Juan De la Cruz, ex-jugador internacional del F.C. Barcelona i de la Selecció Espanyola de bàsquet.

Sembla que aquest fitxatge es va concretar quan el jugador va fer acte de presència al sopar d'inauguració de la Penya Barcelonista.

A la fotografia podem observar alguns alumnes realitzant uns exercicis dirigits pel jugador i professor del campus Juan De la Cruz.

II TORNEIG DE VOLEI PLATJA

Dilluns dia 3 d'agost està previst que comenci el II torneig de volei platja al Poliesportiu.

Fins aquests moments hi ha 18 equips incrits. Animau-vos. Encara hi ha temps per apuntar-se.

TORNEIG DE FUTBET MASCULÍ

Fins aquests moments es duen jornades i les classificacions són les següents:

CLASSIFICACIÓ GRUP A

1. Pintures Florit	15 punts
2. Transports Carbonell	12
3. Rest. Metge Monjo	9
4. Pub Creixent-Tecnosport	9
5. Quintos 71	6
6. Ciutadans	6
7. Rest. Diplomàtic	6
8. Hotel Metge Monjo	6
9. Super Balear	0

CLASSIFICACIÓ GRUP B

1. Pub Rústic Petra	15 punts
2. Tallers Miquel Sineu	12
3. Const. Ramon Ferrer	10
4. Pub Junior's	10
5. Dream Team	8
6. Penya Barcelonista	3
7. Cop de Gas	0
8. Can Cama-roja	0

A les fotografies, a més de la que correspon al Campus de Bàsquet, hi podeu veure tres equips que participen al torneig de futbet masculí.

MÀXIMS GOLEJADORS

Pere Vicens (Pub Rústic)	15 gols
Jaume Calvo (Pub Juniors)	12 gols

PORTERS MENYS GOLEJATS

Biel Miralles (Pintures Florit)	1,2 gols/partit
Joan Riutort (Pub Rústic)	1,6 gols/partit

EQUIP MÉS ESPORTIU

Pub Rústic Petra	13 faltes
------------------	-----------

MENYS
FOC

MÉS
VIDA

112
UDOS
TELÉFON D'EMERGENCIA

GOVERN BALEAR

Conselleria de Medi Ambient,
Ordenació del Territori i Litoral

EXCURSIÓ AL TORRENT DE PAREIS.

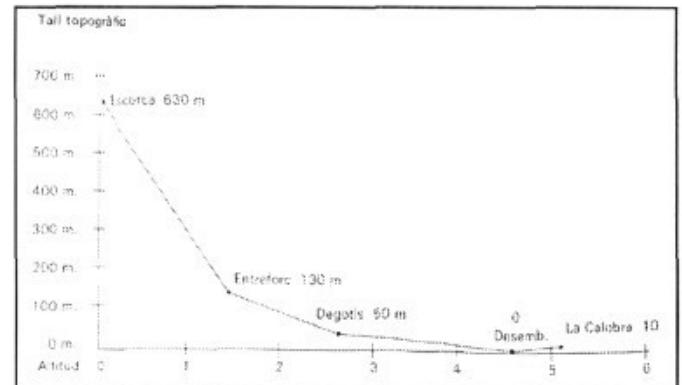
DIA.- 23 D'AGOST DE 1998.

HORA SORTIDA.- 8'00 H. (ES PREGA MÀXIMA PUNTUALITAT)

LLOC.- PLAÇA DES POU

Davant les moltes peticions que ens han fet arribar per anar al Torrent de Pareis, hem decidit organitzar aquesta clàssica excursió estiuenca per la Serra. Ja que està previst que la durada de l'excursió sia d'unes 4 hores hem de partir de Maria puntuals i a les 9 del matí poder començar a caminar cap a l'Entreforc.

Aquesta excursió és un poc dficultosa, però apte per a tohom, és recomanable ue dugueu sabates còmodes. L'excursió començara devora l'ermita de Sant Pere d'Escorca i ens dirigirem cap al torrent de Lluç i l'Entreforc, amb una durada aproximada d'una hora. A l'Entreforc aprofitarem per a pegar una mossegada i després ens ficarem dins el Torrent de Pareis i anirem passant el Gorg dels Cingles i d'altres que se succeeixen

i bots d'aigua, que a l'estiu solen estar eixuts, fins arribar a La Calobra, on es podrà pegar una nedadeta per a refrescar-se. I tot seguit aprofitant una bona ombra, dinar de pa taleca.

Per tal de facilitar l'excursió i no haver de tenir cura dels cotxes, hem previst anar amb autocar fins a Escorca i que després ens vengui a recollir a La Calobra. Per a que ens surti a compte l'autocar (1000 PTA aprox.)

hauriem d'esser més de trenta excursionistes, del contrari ens convindrà anar-hi en cotxes i que algú arribi fins a La Calobra en cotxe per a després pujar a cercar els altres vehicles.

Si esteis interessats en venir al Torrent de Pareis vos haurieu d'apuntar abans del dia 18 d'agost per tal de poder fer la reserva de l'autocar si escau. Vos podeu apuntar posant-vos en contacte amb en Jaume Mestre (971 525008); Magí Ferriol (971 525585) o en Miquel Morey (971 525294)

RECORDAU QUE VOS HEU D'APUNTAR ABANS DEL DIA 18 D'AGOST

Fotografia que correspon al gorg del Capellà, un dels gorgs de major llargària i que, sovint, es maté amb aigua engorjada (Del Llibre Camins i Paisatges de Gaspar Valero)